

Hvad var meningen med at afvikle gæld? Det var at skabe sig et råderum til at finansiere fremtidens velfærd. Rigtig godt set.

Hvad var det så for tal, den daværende regering lagde ind i den plan? Det var, at det offentlige forbrug, når vi kom til 2006 og 2007, altså de år, vi nu sidder og snakker om, måtte vokse med ½ pct. om året. Det var det, Socialdemokraterne lagde frem som regering: at det offentlige forbrug måtte vokse med ½ pct. om året. Det overtog vi. Så når vi kører efter en plan, der siger en vækst på ½ pct. om året, er det altså en plan, der er taget fra det, Socialdemokraterne selv efterlod sig som regering.

Er det så lykkedes os at overholde den halve procent, som Socialdemokraterne selv havde sat som mål? Nej, det er det så ikke helt, vi er oppe på nogenlunde det dobbelte.

Kl. 21.35

Derfor må man jo sige, at det er lidt mærkeligt at skulle lægge øre og ryg til en kritik fra Socialdemokraterne for, at vi har lagt en stram ramme for væksten i det offentlige forbrug i befragtning af, at den ramme er udstukket af Socialdemokraterne selv, og at det, vi rent faktisk har gennemført, ligger på det dobbelte af den ramme, som Socialdemokraterne selv havde sat op som mål. Det hænger jo ganske enkelt ikke sammen. Det hænger ikke sammen.

Se, nu har vi så i fællesskab indgået en velfærdsaftale, hvad jeg er meget glad for og gerne vil kvittere for. Ved hjælp af den velfærdsaftale er det faktisk lykkedes os at skaffe plads til, at den årlige vækstramme ikke bare skal være ½ pct. om året, men kan blive fordoblet til 1 pct. om året. Det er vi glade for, også fordi det er en investering i fremtiden, der derved bliver plads til. Det har vi arbejdet for, og vi er glade for, at der bliver et bredt flertal bag det.

Men det er da utroligt, at Socialdemokraterne, som selv har lagt en plan frem om ½ pct. vækst, ikke blot vil håne os for, at vi prøver at opfylde det – det gør vi så ikke engang, vi kan fordoble det – men derefter lægger en økonomisk plan frem i et finanslovsforslag, som fuldstændig sprænger alle rammer. Altså, jeg er nødt til at sige: Ikke blot hænger det ikke sammen, det er utroværdigt, og det er uansvarligt.

Det fører mig frem til det fjerde, der står fast efter debatten i dag: Det er regeringen, der repræsenterer den ansvarlige økonomiske politik.

Der er mange, der spørger, jeg møder det også, når jeg kommer rundt: Jamen når I nu har så stort et overskud, hvorfor kan I så ikke bare tage

lidt af det overskud og dele det ud? Jeg forstår godt, mange stiller det spørgsmål, og jeg ved også godt, at det ikke er et populært budskab at skulle til at forklare, at selv om der er et stort overskud, kan man ikke bare dele ud af pengene. Jeg ved godt, det er et svært budskab, og jeg ved også godt, at det mange steder er et upopulært budskab.

Men det er det ansvarlige budskab, og det er derfor, regeringen er nødt til at forklare, hvorfor det er sådan. Vi er nødt til at sige: Vi kan ikke bare give plads til, at alle kommuner nu harmoniserer deres serviceniveau på højeste niveau, for hvis alle gør det, skulle de ud og søge endnu mere arbejdskraft på et arbejdsmarked, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft.

Hvor skulle den arbejdskraft komme fra, og hvad ville det ikke føre til af omkostningspres i det danske samfund med ringere konkurrenceevne til følge og dermed risiko for større arbejdsløshed? Det er simpelt hen en uansvarlig økonomisk politik, og det er ikke bare os, der siger det. Kommunernes Landsforenings cheføkonom, Jan Olsen, har sagt: Højeste fællesnævner er helt, helt urealistisk. Det er der slet ikke penge til. Hvis man gennemførte det over hele landet, ville det koste et meget stort milliardbeløb.

Det er det, der er kendsgerningen. Nationalbanken og i øvrigt andre økonomer har været ude og advare imod for kraftig vækst i det offentlige forbrug og i efterspørgslen i det hele taget. De advarer synes jeg ikke bare man kan kalde pjat. Jeg synes, man skal tage dem alvorligt. Og det er ikke bare teori, vi snakker om her, for vi har set tidligere, hvad der kan ske. Vi så det nemlig i 1970'erne. Da så vi, hvad der skete, fordi politikerne bare lod stå til.

Da der var kommunalreform i 1970, lagde alle kommuner sig på højeste serviceniveau og tømte i øvrigt kasserne, før de lagde sig sammen. Og den eksplosion, som det førte til i det offentlige forbrug, var første skridt på vejen mod det, der senere blev en truende økonomisk afgrund. At det skete under en borgerlig-liberal regering er kun en skærpende omstændighed, som gør, at vi, der i dag sidder som borgerlig-liberale og har regeringsansvar, tager det meget alvorligt, at vi ikke gentager 1970'ernes økonomiske skandale.

Så vil jeg sige, at det femte, der står fast efter dagens debat, er, at det er regeringen, der har visionerne om fornyelse, udvikling og modernisering af den offentlige sektor. Vi tror nemlig på, at det er godt at have et fællesskab og en dynamisk